

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Õed nagu meie

Mischief Bay romaan

Susan Mallery
Sisters like Us
2018

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Mari Mets

© 2018 by Susan Mallery Inc.

© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B04342918
ISBN 978-9949-82-212-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Tunnistan, et on väga-väga vale, kui kirjanikul on oma lemmik-raamat. Raamatud on nagu lapsed ja me peaksime neid võrdväärselt armastama. Kuid tunnistan (üksnes teile), et käesoleva raamatu kirjutamine pakkus mulle suurt rõõmu. Väga suurt rõõmu. Ja mulle meeldivad kõik tegelased – isegi Bunny – ja tunnistan, et Lucas osutus märksa toredamaks inimeseks, kui olin osanud arvata.

Käesolev raamat on kõigile neile, kes armuvad ootamatult ja ülepea-kaela Lucasesse... kuigi leiavad, et ei tohiks seda teha!

ESIMENE PEATÜKK

SELLIST püha ei olnud olemaski, mida Harper Szymanski poleks tähistanud, mille puhul poleks kokanud, ehtinud maja, teinud paberist kaunistusi, saatnud välja õnnitluskaarte või teinud kaunilt pakendatud kingitusi. Loomulikult olid olemas eriti tähtsad pühad: sünnipäevad, uue aasta vastuvõtt, neljas juuli. Aga ta tähistas ka väiksemaid pühi: Ameerika diabeediühingu päev, tädidepäev, riiklik massaažiteraapia nädal. Miks polnud selle puhuks tehtud õnnitluskaarte? Korralik massaaž kulus ju kõigile ära.

Vaatamata oskustele, mille kõrval Martha Stewart näis täieliku logardina, polnud Harperil siiamani õnnestunud jõuda selgusele, kuidas teenida oma lauakatmiseande pealt raha. Umbes kümne aasta eest oli ta katsetanud toitlustamisega, aga avastas üsna kähku, et tema vajadus osta kõike rohkem ja anda endast rohkem viis selleni, et ta jäi iga tööotsaga miinusesse. Ja nii oligi ta sattunud täbarasse olukorda ja pidi teenima elatist ränkraskel viisil, olles läbinud kaks semestrit ametikoolis ja olnud kuusteist aastat koduperenaine.

Müüjatöö ja sellega kaasnev sissetulek ei olnud piisav, et pidada pärast lahutust üleval ennast ja tütart. Kolm Internetist leitud kutse-sobivustesti viisid ta veelgi suuremasse segadusse: kuigi biokeemia- ja meditsiiniõpingud kõlasid igati hästi, polnud see ilma rahata neljakümnendates üksikema puhul sugugi praktiline lahendus. Kuid siis oli andnud kohalikus ajalehes avaldatud artikkel huvitava ja peaaegu teostatava mõtte. Harperist oli saanud virtuaalassistent.

Üht asja oskas ta kohe päris kindlasti ja see oli detailide eest hoolitsemine. Neljanda juuli tähistamiseks ei õnnestu ju teha keerulise

glasuurkaunistusega torti, kui sa ei ole seejuures väga tähelepanelik. Aasta pärast äritegevusloataotluse sisse andmist oli Harperil viis püsiklienti ja veel kümme konda, kes kasutasid tema teeneid aeg-ajalt, ning peaaegu nii palju raha, et arved ära maksta. Ühtlasi oli tal ema, kes elas garaažipealses korteris, eksabikaasa, kes käis jalustrabava blondiiniga, kes oli – täiesti uskumatu – Harperist täpselt neliteist aastat noorem, sest neil oli sünnipäev samal päeval, kuueteistaastane tütar, kes ei rääkinud enam temaga, ja üks klient, kes ei saanud absoluutselt aru, mida virtuaalassistentide maailmas tähendab sõna virtuaalne.

„Sa ei pea oma arveid iga kuu ära tooma,” ütles Harper, pannes lauale kohvi, taldriku šokolaadikookidega, mille küpsetamiseks ta oli tõusnud hommikul pool kuus, kausi suhkruglasuuriga kaetud mandleid ja viilutatud pirnid.

„Ja jääda sellest ilma?” küsis Lucas Wheeler kohvi kruusi valades. „Kui sa üritad mind veenda, et sinu juurest läbi astuda ei olnud hea mõte, siis ära toida mind.”

Selles oli Lucasel muidugi õigus. Lahendus oli igati lihtne ja loogiline: lõpeta teiste inimeste eest hoolitsemine ja nad jätavad su rahule. Või vähemalt ei külasta sind nii sageli. Aga oli üks probleem: kui sinu juurest kodust läbi astuti, siis *pidid* ju nende eest hoolitsema.

„Ma ei saa sinna midagi parata,” tunnistas Harper soovides, et see poleks nii. „See on nagu mingi haigus. Ma olen lihtsalt selline, kes teiste eest hoolitseb. Selles on süüdi minu ema.”

„Jah, ka mina süüdistaksin selles sinu ema.”

Lucase sõnade peale oleks võinud ju ka solvuda, aga tema sõnades oli iva.

Mõneti oli Harperil tunne, et ta kuulub valesse põlvkonda. Ajakirjaartiklite põhjal oli viiskümmend uus kakskümmend viis, mis tähendas, et ligemale nelikümmend kaks peaks olema siis mis? Üksteist? Kõik teised temavanused näisid nii noored ja muretud, neil oli tänapäevane eluhoiak ja nad tõnkasid märksa paremini, mis on moes ja populaarne.

Harper oli jõudnud alles nüüd niikaugele, et kuulata muusikali „Hamilton” salvestist, ja tema arusaam moekusest oli pigem seotud sellega, kuidas katta söögilaud, kui sellega, milliseid riideid ise kanda. Ta kujutas endast nagu tagasipöördumist viiekümnendatesse, mis

võis küll kõlada võluvalt, kuid tegelikkuses polnud seda sugugi. Tegelikult oli selles süüdi ta ema ja hea seegi.

„Kui juba su emast rääkida, siis kus ta on?” küsis Lucas.

„Pensionäride keskus. Nad teevad seal kodututele lihavõttekorve.” Sest just selliste asjadega pididki naised ju tegelema. Hoolitsema teiste inimeste eest – mitte aga omama karjääri, et pidada üleval iseennast ja oma perekonda.

„Mina aga maksan ära sinu arved, kujundan Mistyle T-särgid, tegele reklaamprospekti kujundamisega ja küpsetan tütrele jänkupepu-küpsiseid.”

Lucas kergitas kulmu. „Sa saad ikka aru, et jänkupepu on lihtsalt viisakam versioon väljendist jäneseperse.”

Harper puhkes naerma. „Jah, aga need on lihavõttetraditsioon. Becca armastab neid. Ta isa toob ta homme ära ja ma tahan, et küpsised oleksid selleks ajaks valmis.”

Sest kui laual on jänkupepuküpsised, siis ehk tütar naeratab ja räägib temaga nii nagu varem. Täislausetega, milles sisaldub kilde tema elust.

„On sul kahju, et sa ei läinud?” küsis Lucas.

„Mälestusteenistusele? Jah.” Harper mõtles hetke ning lisas siis: „Ei. See tähendab, et ma oleksin tahtnud austust avaldada ja nii edasi, aga vanatädi Cheryl on läinud ega pane pahaks, et ma kohale ei sõitnud.”

Sõiduks Mischief Bayst Grass Valleysse kulus sisuliselt terve päev. Oli võimatu kujutada ette midagi veelgi jubedamat kui istuda kõik see aeg samas autos oma tütre, eksabikaasa ja tolle armukesega. Okei, Beccaga oleks tore koos olla, aga need teised kaks?

Kõige hullem oli selle juures see, et kuigi vanatädi Cheryl oli tegelikult Terence'i sugulane, oli just Harper temaga kuni ta surmani ühendust pidanud.

„Terence on nelikümmend neli. Mida ta ometi endast mõtleb, et käib kahekümne kaheksa aastase tüdrukuga?” Ta saatis Lucasele kurja pilgu. „Unusta ära. Sina oled viimane, kellega sel teemal rääkida.”

Sest kuigi Harperi klient nägi hea välja, oli vaba ja vallaline viiekümneaastane mees, käis ta naistega, kes olid kõigest pisut üle kahekümne.

„Mis sul viga on?” küsis Harper. „Kas kõik mehed on sellised või üksnes sina ja minu eks? Armas jumal! Ainus, mis sul on Terence'iga ühist, olen mina. Kas mina olen teinud midagi, mille tõttu te käite kahekümnestega?”

„Rahune maha,” lausus Lucas leebelt. „Mina käisin nooremate naistega juba ammu enne seda, kui ma sinuga tuttavaks sain. Asi pole sinus, vaid minus.”

„Kus ma küll olen seda juba kuulnud?” Harper saatis tähendusriikka pilgu mikrolaineahju kellale. „Kas sul pole siis ühtegi kuritegu, mida lahendada?”

„Jajah, kohe lähen.”

Lucas tõusis püsti ja viis nõud kraanikaussi. Lucas oli meeter seitsekümmend kaheksa, kenasti lihases ja ta kõht oli märksa lamedam kui Harperi oma. Ta kandis teksaseid, kaubisaapaid ja triiksärki. Ta oli Los Angelese politseis uurija ning nende üheksa kuu jooksul, mis Harper oli tema heaks töötanud, oli ta kuulnud, et mees oli politseis töötanud kogu elu.

Lucas tuli tagasi laua juurde, sättis õlakabuuri paika ja haaras pint-saku. „Kuidas sa neid jänkupepüküpsiseid teed?”

Harper puhkes naerma. „Väga lihtsalt. Võtad roosa glasuuriga kaetud ümmarguse suhkruküpsise, lisad jalgadeks kaks väikest roosat ovaalset suhkruküpsist, paned tillukese suhkruvatitupsu sabaks – ja ongi valmis.”

„Jäta paar tükki minule.”

„Saab tehtud.” Harper kavatses need panna spetsiaalselt pühadeks ehitud väiksesse karpki. Sest ta lihtsalt ei suutnud ulatada teisele inimesele küpsiseid tavalisel papptaldrikul. Kui ta peaks sellist asja tegema, siis võib karta, et taevaväravad avanevad ja sealt pahiseb talle kaela rändrohutirtsuparv.

Oh, kui ta vaid saaks osta poest küpsisepaki. Või valmis spagetikastet. Või külmutatud toitu. Aga sellist asja ei sünni iial, sest nii ei tehta.

Ta viis ka teised nõud kraanikaussi, pani allesjäänud söögi ära ja läks oma suurde käsitöötuppa, mis oli täis seinariiuleid, kappe ja suuri töölaudu. Leidnud küpsiste jaoks sobiva karbi, uuris ta paelakollektsiooni, kuni leidis karbiga sobiva paela. Seni kui liimpüstol soojenes,